

"Een versleten trap orgeltje met een lekke blaasbalg"

NEDERLAND EEN CALVINISTIES LAND?

"Het gereformeerde geloof," zegt hoofdpersoon Frank Forrest in een van de verhalen van Fred van der Wal, "dat is een versleten trap orgeltje met een lekke blaasbalg, waar een bevlekt maandverband van het merk Nefa sinds de jaren vijftig in is zoek geraakt tussen de dienst weigerende pedalen, een paar verdwaalde, verschrompelde kapotjes na een bezoek van ouderling Swartbroeck voor een piepend geluid in de registers zorgde en een stoffige dundruk Bijbel uit 1910 dienst doet om de wormstekige afgebroken poot tijdelijk te ver vangen, tot aan het moment de inhoud van de collectezak voor het weduwen en wezenfonds weer eens ontvreemd wordt door een behoeftige broeder van de natte gemeente en mee naar huis genomen voor eigen doeleinden en herstel operaties, want aan des Heeren Zegen is Alles gelegen ". En zo is het maar net, lieve lezers en -essen.

Fred van der Wal: "Ik geloof en daarom zing ik. Die arrogante, gereformeerden zijn exponenten van de benepen Hollandse anti-culturele ziel, net als de Roomse gluiperd jes, die onsmakelijke zwart jurken doortokken van de geur van wierook en rottend zaad. De habijtbijters.

Ze vertegenwoordigen de kleinburgerlijke CDA boerse mentaliteit die in het achterlijke Friesland, Drenthe en Zeeland nog opgang maakt, maar het is steeds meer een achter hoedegevecht dat zij bij voorbaat verliezen.

Een milieu waar men gotzijdank in Amsterdam en de Bourgogne geen weet meer van heeft...hier in Frankrijk geldt alleen de wereldwijd geldende OerWet van Drank en die sfeer van Oooh-la-la!

De Franse keuken mag dan een en al smeerlapperij wezen, het Franse chanson geil ge hijg en de esprit ingedronken, maar het landschap vergoedt veel waar ik woon vlak bij de Loire en dan doet ddie gedachte aan een verbitterde ex-Amsterdamse in Zeeland wonen de subsidieschilder, die in 1968 binnen tien jaar een kasteel beweerde te bezitten mij uitbarsten in een homerisch lachen.

Het kan verkeren, folks; ik woon in een kasteel in de Nièvre, hij in de dorpsstraat in het verdronken land van Saaftinge met al die dronkelappen en rookt een pijpje op een bank voor zijn huisje. Ik weet ook niet meer hoe hij heet, Teun Nijboer of Nijhoff, die meneer is als domineeszootje inmiddels al laang glad vergeten en gaat met halve garen om als de Maastreechter Staar schilder die niet kan schilderen.

Ik geloof ook dat dit soort mensen alleen interesse heeft in geld, drank en lekkere wij ven.

Ik noem dat altijd de Onheilige Drieëenheid van Het Leven met een grote EI!

Daar kan ik mij helemaal niet in vinden! Dat is een trits die mij beslist niet aan spreekt omdat 't niets te maken heeft met de ingekankerde somberheid en pessimisme van die kristelijke ku(ns)tkwezels, die ik dan in principe nog liever tussen de zwart satijnen lakens heb bij het licht van gouden kaarsen en dat geweldige nummer van Sjakie op de hoek! Eerst een stukje uit Jesaja met de handjes boven de dekens dat geeft de burger goede zin.

In gereformeerde kringen komt ook de meeste incest en andere seksjuwelen afwijk ingen voor.

Bij de EO liggen ze na kantoortijd op de buros te neuken, verkondigde Janny Ijzerkwa draat eens samen met Dominee Snijdoort en de lakei van het Oranjetuig Jeroen Quickshit, afkomstig uit een zwart calvinistische familie, schijnt een mietje te zijn die volgens goed ingelichte bronnen al jaren met een man op ontuchtige wijze tegen natuurlijk samen hokt, daar zwijgt de fijngriffermeerde familie liever over.

De vader van E.O. dorpsomroeper Jeroen, een zwaar brillende schoolmeester met flap oren uit Schubbekuttennijeveen noemt zich de enige echte gierzwaluwspecialist en zit in zijn vrije tijd met een verrekijker in de bosjes naar vogeltjes te loeren tussen het dwang matige afrukken door. Je moet toch wat in je merode en je dalles.

En toch blijf ik volhouden dat het Oudt Hollandsche spreekwoord "Een neuck in de Morghe is een dag zonder Sorghe" op empirische wijze op waarheid berust anders was de VOC nooit zo groot geworden.

Of misschien zit die vogelaar te loeren naar ontuchtige mannen die met malkander vlese lijke gemeenschap hebben in het struweel om daar thuis over dat poep stampen schande van te spreken, maar onderdehand windt het 'm vreselijk op!

Gereformeerden zijn geobsedeerd door sex in alle rangen en standen, behalve drs. H. buitenproducer vaan de EO, dat is de grootste droogkloot die ik ken, die heeft zijn lul alleen met pissen versleten.

Dat kweekt natuurlijk ook mietjes bij de vleet!

Mams van Jeroen Quickshit heeft er met haar dikke drankkop voorlopig allemaal veel verdriet van... Ik kan ze niet anders zien dan mensen die een uitzichtsloos, zinloos leven leiden en als schoolmeesters clichématige CDA opvattingen hebben.

Gotzijdank ben ik als beeldend kunstenaar nog steeds een Jonge Wilde en als zodanig door het kerkvolk vanaf den beginne naar de marge van de maatschappij gedrongen, maar wie in de marge leeft, trekt zich niets aan van het klootjesvolk, daar gelden andere regels voor, daar openen zich vergezichten voor en boulevards van wijde perspectieven met wit gelakte houten bankenen helmgras.

Je wilt toch zo nu en dan eens uitblazen op je suicide trip op weg naar de grote finale, anders is het balen. Ja galoppeert door voortklepperend naar de horizon van het bestaan, het zwarte gat, met je aftandse knol gelijk Lucky Luke. Een kogelgat door je Stetson.

Als geniaal kunstenaar sta ik vanzelfsprekend boven en onder de wet. Wie dat kan rijmen mag het nu zeggen.

"Wie God en Gebod uit zijn beeldend werk laat maakt pas echt interessante kunst. Religie in de kunst is bullshit, dat leidt tot glas in lood ramen en lullige illustraties in de EO gids. Anecdotiek. Henk Helmantel en zijn epigonen dus.

Er zijn nu langzamerhand zes clubjes van zogenaamde christelijke kunstariëten, die elkaar op leven en dood bestrijden, want die vechtcultuur, dat hoort bij de agressieve, verkankerde praktijken van de christelijke leer keer op keer.

Wie anti-of a-christelijke kunst maakt wordt hoog aan geslagen in het Museum circuit. Het is een wet van Meden en Perzen dat die gereformeerde kunstenaars, meestal gefrustreerde tekenleraren zijn, zoals die afvalkickers J., Hank Duvelsjas, Henk Peersma, Marc de Groot en ander vullisverwerkers en nonsens producenten c.s. Het zijn en blijven talentloze sitting ducks zijn waar het goed schieten op is. Rijp voor de afvalhoop! Raaskallende kulturele Tuinkabouters zoals ik Guuus Dijkhuizen van Gandalf enige tijd geleden betitelde die het een eretitel vond. Puike boy!

Helaas heb ik geen gereformeerde vader, want daar is het goed op in hakken voor mij als SP stemmer en anti monarchist vanaf mijn achttiende levensjaar. Vroeger stemde ik PSP. Ik ben niet voor niets dienstweigeraar geweest, ondanks dat ik als gezond denkende vader lander een oproep voor de reserve-officiers keuring kreeg, die ik heb weg gesmeten, net als mijn militaire paspoort en naamplaatje uit het raam van de rijdende trein naar Haarlem na tweed agen hardnekkig dienst weigeren.

Een daad van belang. Ik was toen al drieëntwintig. Beter laat dan nooit. Een stelling name die er niet om liegt. Die militairen herkennen een Übermensch als Fred van der Wal natuurlijk ook meteen, daar is het hele systeem van selectie bij de keuring op gericht. Het militaire apparaat is net als het CDA een verlengstuk van Kerk, Kut en Kapitaal. Liegen doen ze allemaal.

Je merkt het ook altijd aan ex-gereformeerde kunstariëten waar ze vandaan komen. Het blijven reli kikers. Die gereformeerde auteurs zijn ook altijd tuk op het beschrijven van de meest gemene, gore sex scenes, omdat die griffermeerde glimpiepers van huis uit bloed geil zijn. Ze worden opgevoed met Bijbel verhalen over ontucht, incest, moord en doodslag, Sodom en Gonorrhoe en dat geeft een jong meisje goede zin in d'r onstuimige slipje. Springtij met schuimkoppen in het voor onder.

Gereformeerde schrijvers putten bij voorkeur uit de meest afgrijpselijke krochten van de menselijke geest. Geen wonder dat ze zich goed konden vinden in de S.S. waar Befehl ist Befehl ze goed bekend voor kwam. De vaderfiguur in de gereformeerde gezindte is immers ook bij voorkeur een miniatuur Adolf Hitler. Ze verkondigen een rigide, meedogenloze moraal. In het Amsterdam van The Silver Sixties beschouwde ik, Fred van der Wal en mijn kunst vrienden het calvinisme als een vreemd stukje folklore, als iets dat voor goed verleden tijd was en achterhaald door het moderne levensgevoel. Van toen af aan zou het alleen maar beter gaan.

Honderdduizenden ex- gereformeerde mannen en vrouwen kampen nog elke dag dankzij hun christelijke opvoeding met een post traumatisch stress syndroom en lijden aan nachtmerries die bevolkt worden door demonen, duivelen en kwade kwelgeesten.

Het Jeroen Bosch syndroom noem ik het altijd.

Simon Vinkenoog, die half Amsterdam aan de hard drugs heeft geholpen, beweerde dat schrij ven over het calvinisme behoort tot zaken die niet meer actueel zijn, maar hij vergist zich deerlijk, zoals hij het zelden bij het juiste eind had met zijn Amsterdam Magisch Cen trum. Ik krijg per email elke dag wel tien brieven over de problemen die het christelijke geloof heeft opgeleverd, meestal gaat het over een hardhandig er in getimmerd, raar privé geloofje, dat door de harde, calvinistische vaders generaties lang als enig zalig

makende Verlossende Woord werd gepresenteerd. Ik heb zelf nog twee, drie maal per week nacht merries over de jaren dat ik tussen 1963 en 1966 in het bevindelijk gereformeerde milieu verkeerde en een streng gereformeerde vriendin had, Alice Kneuterdom, die mij mee sleep te naar honderden huisgemeentes van afgescheiden kerkgangers, benauwde achteraf lokalen van sektes, bijeenkomsten van gefrustreerde gristenen, pinkstergemeente conferenties waar de voorgangers overal duivelen om zich heen zag (de geloofsgenootjes, denk ik) en stonden te raaskallen in onverstaanbare klanken met het schuim op de bek. Miljoenen in Nederland lijden nog elke dag onder de problemen die de Hel en Verdoemenis leer heeft opgeleverd.

"Ik wil in mijn verhalen laten zien wat voor een van de pot gerukt, onbetrouwbaar hypo kriet schorum de meeste gereformeerden zijn. Dat kost niet veel moeite, want de voorbeelden zijn voor het op rapen! Het is de terreur van de middelmaat. Ze appelleren in die kringen aan al of niet terechte schuldgevoelens om de gelovigen te onderdrukken.

Wie uit de kerk stapt verliest onmiddellijk alle contacten met me degelovigen. Ze laten je stikken en hebben daar nog een Bijbeltekst voor paraat ook. Door er over te schrijven kan ik mijn woede uiten en mijn stap om te breken met elk kerkelijk verordonneerd geloof te rechtvaardigen. Ik wil heel duidelijk laten zien waarom ik er mee gekapt ben. Ik heb ook geen enkele heimwee naar dat vreselijke milieu van profeten in zakformaat.

Onder leden van de Pinkstergemeente is het even erg. Het afscheid september 1965 van die familie Kneuterdom was eerder een enorme opluchting. Daarna ben ik nooit meer naar een kerk gegaan. EO leden mijid ik als de pest. Ik was eindelijk vrij om te doen en te laten wat ik wilde en dat was niet niets als beeldend kunstenaar. Misschien is mijn toon onverdraagzaam en grimmig. De soms goed geklede echtgenote van een hier wonende fotograaf in de Bour gogne noemt mij afkeurend "een felle jongen", dat mag niet in modieuze, verlichte kringen waar men Dan Brown leest, daar is men o-zo-tolerant maar hun tolerantie is louter onverstilligheid en gemakzucht. Deze dame in het verval van haar mid fifties poogt bij een glas witte Sancerre de amateur psychologe te spelen en mij te doorgronden en daarna te verslinden met huid en haar, maar hoe vaak hebben wij elkaar gesproken?

Ze weet nog veel beter dan ik zelf wat mijn geheime drijfveren en karakter eigenschappen zijn. Heel knap van haar na slechts vier, vijf bezoeken over en weer, maar ik weet wel zeker dat ze zich behoorlijk vergist. Ik ben wars van elke poging de ander te psychologiseren of te categoriseren, daar is de menselijke existentie veel te complex voor en ik heb natuurlijk alleen maar zes jaar lagere school, waar ik overigens twaalf jaar over heb gedaan als genie. Een hele prestatie! Ik wil ondanks alles niet op gaan scheppen! Doe me dat maar eens na!", voegt Fred er minzaam aan toe.

Fred wilde het liefste altijd al niets worden en werd daarom kunstenaar. Een verstandig besluit in de silver sixties, waarin echt alles kon. Op school keek hij uitsluitend uit het raam of naar het plafond en droomde weg naar zonniger oorden. Haïti waar de grote Gauguin rond strompele met een ongeneeslijke rottende zweer aan zijn voet dankzij de syfilis. Ik wilde dat ik zo'n liefdesvoet had, daar kon je ver mee komen. Barefooting. De barrevoets gaande kunstenaar met knoestige wandelstok en geruite knapzak. Wat maakt het uit; zo lang je eigen zak maar niet versleten, beschimmeld of geknapt is. Ja, en dan weet een artiest pas echt wat het is om artiest te zijn als hij de hitte des daags en de koude van de poolnacht over zijn werk en leven heeft zien gaan!

© januari 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl